Ч. 204 Неділя 12 (24) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Конференциї парляментарних клюбів. — До ситуациї. — Ватикан і Росия.)

В будинку парляменту було вчера гамірно і глітно, як в часї парляментарної сесиї. Появили ся там не лиш посли лївиці, але також богато представителїв більшости, як посли: Яворский, Пацак, Герольд, Страньский і ин. О годинї 10 перед полуднем відбула ся конференция присутних у Відни членів комітету виконуючого правиці, скликана презесом Яворским. Нарада тревала ледве годину, бо конференцию відложено вже о годинї 11-ій до пополудня, а то длятого, що надіяно ся о тій порі повороту ґр. Туна до Відня. Тимчасом з причини спізненя поїзду ґр. Тун прибув аж три години пізнїйше, як его надіяно ся. З иншої сторони подають за причину відложеня конференциї то, що презес Яворский обіцяв удати ся до ґр. Туна, аби одержати від него потрібні поясненя, котрими хотів подїлити ся з членами виконуючого комітету. По полудни зібрав ся комітет виконуючий правиці знов на конференцию, однако доси не знати нічого о вислїдї тих нарад. О годинї 9-ій вечером зібрав ся на засїданє клюб вірноконституцийної більшої посїлости і нараджував ся до пізної ночи. — Характеристичне есть поведене партиї християньско-социяльної, котра в своїм часї заявила ся була за обісланем конференциї президента Фукса, а тепер супротив близкого уступленя ґр. Туна, змінила постанову і ухвалила прилучити ся до прочих опозицийних нїмецких сторонництв, а то — як каже — з огляду на послїдні заяви молодочехів. — Нїмецка партия народна заявила вчера в комунїкатї, що не хоче брати участи в нїяких конференциях, як довго ґр. Тун стоїть на чолї правительства. За услівя приступленя до переговорів ставляє то сторонництво знесене язикових розпоряджень з 1897 р. Ухвали сторонництв: нїмецко-народного, нїмецко-поступового і християньско-социяльного, аби не брати участи в конференциї, скликанїй дром Фуксом запали одноголосно. — Клюб вірноконституцийної більшої посїлости ухвалив на вчерашнім засїданю вислати на нинїшну конференцию провідників нїмецких сторонництв своїх відпоручників. — Клюб социяльно-демократичний ухвалив одноголосно не брати участи в конференциї і повідомити о тім президента Фукса письмом, в котрім має бути сказано, що хоч социяльні демократи уважають своїм обовязком причинити ся до управильненя парляментарного житя і до остаточного успішного полагодженя язикової справи, то однако після їх пересьвідченя скликана конференция не надає ся до того. Социяльні-демократи не можуть взяти участи в роботї, в котрій має помагати теперїшне правительство, що не має услівий дальшого істнованя.

Bohemia, орґан нїмецких лїбералів в Чехиї доносить з Відня, що міністерство ґр. Туна подасть ся нинї до димісиї. „Згадуваний его наслїдник — пише та ґазета — кн. Альфред Лїхтенштайн, той типовий феодальний шляхтич лишив по собі у Нїмцїв як найгірший спомин, а натомість есть любимцем Чехів. Покликане Лїхтенштайна до керми правительства погіршило би ситуацию. Кождий Нїмець, вступаючий до его кабінету, уважав ся би за виключеного з т. зв. нїмецкої Gemeinbürgschaft.

Словіньскі посли відбули вчера конференцию, в котрій взяли участь всї, з виїмком пос. Шуклього і Коронїнього. Ухвалено витревати в солїдарности з правицею і заявлено ся против міністерств: коалїцийного і урядничого. — Slovenski Narod впевняє, що урядниче міністерство вже утворене. Правиця стане в опозициї против такого міністерства, а Коло польске без сумніву не дозволить нїкому з своїх членів вступити до такого кабінету.

До Polit. Corresp. доносять з Риму з ватиканьских кругів, що монс. Тарнассі вручить цареви зараз по приїздї до Петербурга власноручний лист Папи, в котрім сьв. Отець висказує цареви Николаеви подяку за его заходи, аби Папу допущено до участи в мировій конференциї в Газї, а крім того висказує надію, що справи, які тепер становлять суть переговорів між Ватиканом а Петербургом, будуть успішно полагоджені.

---

56)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

Панна Брюер тут усьміхнула ся холодно а в еї очах пробивала ся погорда. То звернуло увагу Керрінґтона на себе.

— То Вас обурює, панно Брюер? — спитав він.

— О нї! Мене лиш інтересує тота найбільша підлота.

— Тож то й є — сказав на то Керрінґтон потакуючи — особливо же для тих, котрі як приміром я знають, як то Реджінальд ненавидів свого стрийка за житя та як не може забути ему того ще й по смерти. Та як би й не було, він то робив — та й робить з повним зрозумінем річи. Мимо того всего ще не осягнув своєї цїли. Леді Вернер хотїла уникати ґрафинї Еверстронґ, але треба було ще й недопустити, щоби она зблизила ся до Данила Дарґуна.

— Га! — відозвала ся панна Брюер; — я вже розумію; Павлина — бідна Павлина! — еї треба до того ужити, щоби она відвернула его від неї.

— Так есть, панно Брюер — сказав Керрінґтон поважно. — Правду кажете. Пані Дурска мала послужити до сего хитро обдуманого пляну; хоч анї Ви, анї я — а я завіряю Вас, що Ваша приятелька есть для мене дуже симпатична — не виділи би нічого гидкого в тім способі, яким то зроблено. Пани Вернеровій сказано, що як би она хотїла показати ся прихильною для Данила Дарґуна і зробила его богачем, то помогла би тим до так само невідповідного одруженя, як було одружене ґрафа Освальда Еверстронґа. Той підступ мав доси успіх. А тепер приходить трета часть проекту: Ґраф Реджінальд вижер свого первого брата і сам умів удержати ся в ласцї пані Вернерової. Впрочім нехай би й так було. Дарґун вижер его від стрия — то він хоче тепер заложити ему дорогу до его тети. Отже розумієте тепер нашу проґраму, панно Брюер?

— Так — відповіла она поволи, — лиш не розумію того, длячого я маю бути ему при тім помічна. В моїм інтересї було би скорше, щоби Данило Дарґун взяв в спадщинї майно сеї дами; чим богатший буде Павлинин муж, тим лїпше для мене.

— Без сумніву, моя панно Брюер — сказав Керрінґтон. — Але Дарґун не оженить ся з Павлиною, коли ґраф Реджінальд Еверстронґ схоче недопустити до того, а Данило Дарґун не дасть Вам за першу лїпшу прислугу пятьсот фунтів. Я гадаю, що то повинно Вам бути зовсїм ясним. А Ви то може й самі міркуєте, що для мене то річ зовсїм байдужна, чи він дістане майно леді Вернерової, чи Дарґун, коби лиш я видер свої гроші від Еверстронґа. Одинокий спосіб, щоби щоби я прийшов до своїх гроший, есть для мене той, щоби ґраф Реджінальд покинув Павлину а оженив ся з доньокою купця, що торгує зелїзними товарами. Скоро то стане ся, і я буду мати свої гроші, то буду рад, коли Дарґун дістане маєток; менї навіть здає ся, що він дістане; але Ви самі то зміркуєте, що я не можу допильнувати свого інтересу, не удаючи мов би то я дїлав в інтересї Реджінальда.

— А хибаж леді Вернер згодить ся на то, щоби ґраф Реджінальд Еверстронґ оженив ся з доньокою купця зелїзних товарів? — спитала панна Брюер з сарказмом.

— Нїби-то она знає, хто Реджінальдова наречена? — сказав на то Керрінґтон, котрого то питане вже гнївало. — Она здалека від сьвіта і людий; нїхто, крім одного Реджінальда не має до неї приступу, а він може їй наговорити, що ему сподобає ся.

— А то добре — сказала на то панна Брюер; — прошу, розповідайте дальше.

— Ну добре, тепер знаєте все так ясно як і я сам — треба же старати ся, щоби Павлина віддала ся за Дарґуна.

— То не буде трудно — сказала панна Брюер. — Судячи з его поступованя, заким він ще був виїхав з міста і з тону его листу, можна вносити, що не дуже треба буде его до того намавляти.

— А она дасть ся намовити?

— Без сумніву — я певна того, що она охотно віддасть ся за Данила Дарґуна. Річ певна, що она вже ненавидить ґрафа Реджінальда Еверстронґа; менї навіть здає ся, що она вже серцем пристала до Данила Дарґуна.

— А Ви її представляли ei клопоти грошеві в такім сьвітлї, як я то Вам казав?

— А вжеж — відповіла панна Брюер; — от і нинї казала я занести їй кілька листів від

Новинки.

Львів дня 22-го вересня 1899.

— **Іспит з ручних робіт жіночих** відбуде ся перед комісиею іспитовою в Сокали дня 16-го жовтня с. р. Кандидатки заняті при школах публичних мають внести подаия через ц. к. окружні Ради шкільні, а не заняті в таких-же школах, таки просто до Дирекциї ц. к. Семинариї учительскої в Сокали найпізнїйше до 10-го жовтня с. р. До подаия треба долучити: 1) метрику уродженя на доказ, що кандидатка скінчила 18-ий рік житя; 2) сьвідоцтво здоровля, видане повітовим лїкарем; 3) сьвідоцтво з укінченої школи видїлової, або докази науки приватної; 4) сьвідоцтво моральности, наколи кандидатка не повнить обовязків при школї публичній; 5) виказ перероблсного до іспиту материялу наукового; 6) жіночі роботи ручні, виконані кандидаткою власноручно, треба предложити комісиї при іспитї устнім.

— **Про в'їзд Преосьв. епископа Шептицкого** до Станиславова, пишуть звідтам до „Дїла": В'їзд епископа Шептицкого випав незвичайно величаво. Вже на які дві години перед его приїздом дворець зелїзниці і головні улиці, що ведуть до міста, були так заповнені народом, що місцями тяжко було протиснути ся. На двірци зібрала ся капітула, заступники всїх руских товариств місцевих і зверхники державних і автономічних властий. Серед непроглядного здвигу народу стояв хор станиславівского „Бояна". По 6-ій годині вечером наспів поспішний поїзд; залунав гарний спів „Бояна". Преосьвященний в товаристві крилошан Ткачуника і Литвиновича, що виїхали ему на стрічу до Галича, вийшов з сальонового воза до сальону І. кляси. Тут перша станула перед ним депутация Русинів, в котру входили др. Мандичевский, др. Коцюба, пп. Проскурницкий, Гузар, Шахнович, Зарицкий, Дольницкий, Лісковацкий і Мазурик. Др. Мандичевский повитав владику короткою патріотичною промовою, а п. Гузар подав Преосьвященному хлїб і сіль на гуцульскій мисцї. Владика відповів гарною промовою, з котрої зазначуемо головну гадку, що від хвилї свого приїзду до Станиславова, почуває ся не тільно нашим владикою, але також горожанином і рад буде помогчи всякому доброму дїлу на користь руского народу. Опісля повитав владику о. мітрат Фациевич іменем капітули і диецезиї, висказуючи надію, що Преосьвященний піде слїдами своїх предків, та побажав ему, щоби довгі лїта міг трудити ся для добра церкви. Представили ся ще зібрані заступники властий, а потім похід рушив до міста; попереду їхав бурмістр, а за ним епископ. По дорозї витали Преосьвященного зібрані по улицях товпи народу. При тріюмфальних воротах на улиці Сапіжиньскій, гарно пристроених і осьвітлених, дожидало владику духовеньство всїх трех обрядів, братства церковні з хоругвами, рада міска, висша войсковість, кагал, шкільна молодїж і непроглядна тьма народу. Коли похід наспів сюди, висів владика з повозу, надїв мантию, взяв мітру і жезл, а заступник бурмістра п. Фідлер повитав его іменем міста і подав ему хлїб і сіль. Потому іменем духовеньствм промавляв о. Ленкавский. Відси рушив величезний похід до соборної церкви. Тут в дверях повитав Преосьвященного парох станиславівский, крилошанин о. Богонос, вручаючи ему ключі церкви. Відслуживши молебень при гарнім співі хору рускої бурси, поблагословив Преосьвященний епископ сьв. Дарами зібраний нарід (з причини реставрациї церкви дуже мало людий могло в ній поміститн ся). По відспіваню многолїтства Папі, Цїсареви, Митрополитови і Владицї удав ся похід до епископскої палати на улицю Липову. Преосьвященний явив ся ще на бальконї і удїлив архієрейского благословеньства зібраному здвигови, котрий потім став розходити ся. День сьвяточний, а до того ще і чудова погода, зложили ся на те, що цїле торжество випало незвичайно величаво, а такого здвигу народу не запамятали в Станиславові і найстарші люди.

— **Фундация Блянка для ремісників.** За три місяці увійде у Львові в житє стипендийна фундация для ремісників лише львівских, іменно для челядників, маючих намір отворити власний варстат. Заложена она перед двацять кількома лїтами із запису львівского горожанина Блянка. дійшла нині до суми 57.000 зр. а з відсотків тої суми мають що року розльосувати чотири стипендиї по 562 зр.

— **Засїданє видїлу руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу, дня 30. вересня, о годині 6-тій, де звичайно. — Видїл товариства пригадує, що конкурс на „Історию Руского шкільництва" упливає з кінцем грудня 1899.

— **Новий род табаки** під назвою „табаки російскої" вироваджує ц. к. австрийский заряд монополю тютюнового з днем 1. с. р. з ограниченем продажи на Галичину і Буковину.

— **Дуже не мила пригода** стала ся позавчера в Янові коло Львова „молодій" підчас шлюбу. Від сьвічки запалив ся її вельон на голові, а з вельоном було-б згоріло волосє, як би не притомність сьвященика, котрий руками придушив огонь.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Поміч краю і правительства в мелїорациях рільних. Як переводить ся мелїорациї ґрунтів, о тім розкажемо колись иншим разом, а тут звертаємо увагу лиш на то, що як на осушуванє мокрих ґрунтів отвертими ровами, так і дренами, дає правительство і край, крім помочи технїків, також і запомоги. Властителї більших посїлостий, що виробляють дрени, дістають від краю машину до міщеня глини і прасу до витисканя рурок Банк краєвий дає позички на виріб рурок, та на виконанє дренованя, або осушованє отвертими ровами. Той, що виробляє рурки, а дістає поміч від краю, мусить продавати рурки сусїдам по цїнї, яку край визначить. Фабрики дренів суть в слїдуючих місцевостях: в Журавичох і Гійчу коло Рави; в Ловиску коло Ниська; в Дитятичах і Дуба-

вірителїв, що домагають ся від неї гроший а вчера подала їй найбільше пекучий рахунок. Она страшно згризена.

— Тим лїпше. Коби лиш удало ся намовити еї, щоби она позичила гроші від Дарґуна, а все піде добре. Але тепер мушу поговорити з Вами о чімсь иншім. Скоро так стане ся, що Данило Дарґун зачне тут бувати яко нареченний Павлини, то мушу і я мати приступ до сего дому, але він не сьміє знати, що я називаю ся Віктор Керрінґтон. Він мене нїколи не видів, хоч я знаю его з лиця.

— А тож чому так? — спитала панна Брюер недовірчиво.

— Я Вам то скажу иншим разом, а поки що досить того, що так мусить бути. Ви мусите представити мене Дарґунови за свого свояка, котрий називає ся Кертон. То досить подібне до мого імени, щоби служба, котра і так его скорочує, не пізнала, що я его змінив. Колиб Ви мене представили за Керрінґтона, то Дарґун може би не схотїв познакомити ся зі мною, а для мене дуже важна річ, щоби він був в тїсних зносинах зі мною.

— А тож длячого? — спитала панна Брюер.

— Я Вам то скажу иншим разом. Отже згода?

— Я ще не знаю — сказала она. — Припустїм, що я би й пристала на то, то все-таки мусїла би я порадити ся Павлини. Як же я маю еї наклонити, щоби она називала Вас Кертоном і моїм свояком?

— Я то вже беру на себе намовити паню Дурску до того — сказав Керрінґтон — а тепер поясню Вам річ. Реджінальд Еверстронґ такий чоловік, що ему не можна вірити. Єму байдуже про Павлину. Він знає, що для него було би найлїпше, як би она віддала ся за Дарґуна; він же числить на то, що жінку свого первого брата буде мати в своїх руках і через ню буде міг користати з его маєтку. Але его зарозумілість і его темперамент роблять з него такого чоловіка, що як би він мене не бояв ся, як би не знав, що я тут близько, то він би всї наші пляни знївечив. Як би він знав, що я далеко звідси, що не маю приступу до сего дому, то він би Павлину переслїдував, — она би не могла его позбути ся. Він би навіть собі самому пошкодив і не оженив би ся з тою богачкою, та шкодив би Павлинї у Дарґуна. А крім того мушу Вам ще і то отверто сказати, що коли я Вам за Вашу прислугу добре плачу, то хочу і сам надзирати виконаня моїх плянів.

— На то годї що сказати — відповіла панна Брюер. — О скілько то від мене зависить, то Ви будете називати ся Кертоном і моїм свояком та будете мати вільний вступ до сего дому.

— Добре — сказав Керрінґтон і встав. — На тепер ми вже все обговорили.

— Звинїть, Ви ще не сказали менї до чого Вам потреба тїсних зносин з Дарґуном.

— Бо я мушу докладно все знати, що він робить і що думає, щоби виробити собі о тім своє мнїнє, чи для мене користнїйше помагати плянам Еверстронга супротив леді Вернер, чи зрадити їх Дарґунови.

Панна Брюер видивила ся на него як би чогось здивована; їй здавало ся, що она тепер вже тільно знає, що не потребує більше допитувати ся. Розійшли ся отже з тим, що она подасть ему докладну звістку о гостинї Данила Дарґуна, а Керрінґтон мав на другий день навідати ся до Павлини. Коли Керрінґтон вертав домів, думав собі по дорозї.

— Господи, який розум у тої дурної. Я знову виграв, я і моя зухвалість.

— — — — — — — — — — —

Чувства, з якими Данило Дарґун вибирав ся в гостину до Гільтон Гавзу, були того рода, що й найблагороднїйша, найлїпша женщина могла би бути гордою з того, що їх викликала. Були то чувства любови, довіря, сердечного жалю і надії. Данило Дарґун зовсїм не забув на свого брата, не перестав за ним сумувати; але смуток в щирих і благородних серцях викликує лиш тим більшу ніжність чувств.

В радістнім ожиданю заїхав перед віллю Гільтон і якась полуда заступала ему очи, коли его ввели до сальону, де сидїла Павлина.

Пани Дурскій так було при сій нагодї якось ніяково, що аж не знала що собі робити. Панна Брюер добре сповнила свою ролю і переконала Павлину, що не уйде арештованя, коли ще сегодня не позичить у Дарґуна гроший. Гордість Павлини противилась тому, але конечність напирала і она мусїла піддати ся.

Коли встала повитати гостя, коли стояла перед ним в сьвітлї заходячого січневого сонця, то виглядала так, що була гідною подиву того чоловіка.

Красне еї личко було від жалю і горя блїде, але не видко було на нім анї слїду якоїсь погани. Она того дня чудно була убрала ся, знаючи, який вплив робить одїж женщини на серце того, котрий еї любить.

Розмавляли може пів години о річах загальної натури, відтак попрошено до перекуски. Коли Павлина і еї гість вернули опісля назад до комнати, лишились самі, бо панна Брюер була умисно вийшла.

— Моя люба пані! — відозвав ся Данило, коли сїв собі напроти вдовиції. — Не можу Вам того висказати, який я рад, що виджу Вас знову, іменно же длятого, що маю надію, що можу Вам бути в чім помічним. Я знаю, як Ви в послїдних часах жили на самотї і я знаю, що Ви були би не змінили того способу житя, як би Вам не було потреба моєї услуги.

Така промова була Павлинї як-раз на руку. Данило Дарґун відгадав був тайну еї бідноти і здогадував ся, чому она до него лист писала. Він хотїв упередити еї і недопустити, щоби аж она сама виступила з просьбою.

— Ваша щира прихильність трогає мене — сказала на то Павлина і на еї лице виступив румянець з правдивого засоромленя. — Я була би послїдна, як би відносила ся до Вас в просьбою, колиб еї не потребувала. А звертаю ся до Вас, бо знаю Вашу доброту, великодушність Вашого серця. Стою перед Вами як жебрачка.

— Бійтесь Бога пані, не говоріть так! — перебив їй Данило. — Кождий феник, який маю, стоїть до Ваших услуг. Я готов би навіть на щоденний хлїб зарабляти, щоби лиш Ви не журили ся і не гризли ся.

новичах коло Рудок; у Львові; в Ходорові коло Бібрки; в Підвисокім коло Миколаєва; в Підгірцях коло Стрия; в Гартї і Стібнї коло Перемишля; в Кальникові коло Мостиск; в Надибах і Хирові коло Самбора; в Глинянах коло Перемишлян; в Блюдниках коло Галича; в Мишківцях коло Ліська; в Грушеві і Рогізнї коло Янова; в Бережници королев. коло Жидачева; в Долпотові і Дубовици коло Калуша; в Золотім Потоцї в бучацкім пов.; в Залучу під Снятином, і в многих инших місцевостях. Що року настають нові фабрики дренів і незадовго в кождій сторонї буде можна близько дістати рурок. Селянам, що осушують свої ґрунти отвертими ровами або дренами, дає край запомоги. Так н. пр. дістали два властителі селяньских ґрунтів в Торговисках (повіт Коросно) на дреноване 52 морґів запомоги по 940 зр. або разом 1880 зр.; один селянин в Коростенку дістав на дреноване запомоги по 250 зр. від правительства і від краю, другий в Коростенку нижнім по 250 зр. на дреноване 17 морґів. В Чорнолізцях одержало 7 селян на дреноване 8 морґів ґрунту запомоги по 146 зр. від правительства і від краю. В Воютичах в повіті самбірскім одержав один селянин запомоги по 226 від правительства і краю і т. д. Роботи спілок водних запомагає правительсво і край грошевими датками від 36 до 50 зр. на кожду сотку коштів. Предприємства краєві дістають 30 до 40 зр., а навіть від правительства і краю до 90 зр. на кожду сотку коштів. — Хто хоче мати поміч від бюра мелїорацийного Видїлу кр., написати повинен на рік перед виконанем роботи просьбу до Видїлу краєвого на стемпли за 1 корону (50 кр.). В поданю треба виказати обшар ґрунту, призначеного до поліпшеня, час, коли найліпше виконати розслїди і поміри і коли має ся розпочати робота та спосіб виконаня. Коли точне означіне обшару єсть для властителя за трудне, то можна просити Видїл краєвий, щоби помір перевів інжинір бюра мелїорацийного; особливо єсть то важна річ в означеню округа конкуренциї многих властителїв. Часом для поліпшеня ґрунту треба узискати право до чужої води або до виконаня робіт на чужім ґрунтї, як н. пр. спусканє води до чужого спливу або знесеня млинівки, зміни русла чужої води, загаченя перепливу і т п. або виризаня рова через чужі ґрунти, переведеня дрену, поставленя спусту, перекопаня русла, забезпеченя берега і т. п. Ту потребу узисканя права до чужої власности може найлїпше означити інжинір бюра мелїорацийного. Поданя можна підперти ореченєм віродостойної особи або ореченєм інжинїра повітового або інжинїра з краєвого бюра мелїорацийного, котрий потвердить потребу мелїорациї і може докладнє означити значінє єї і користи для властителїв а часто і для краю. О важнїйші річи, що розтягають ся на кілька громад або на повіти, можна вносити просьби в петициях до Сойму краєвого безпосередно або через Видїл краєвий. Такі більші просьби повинні бути підперті Радою повітовою. До узисканя грошевої помочи від краю або правительства для уліпшеня землї треба вносити просьби вже з готовими рисунками і обчисленями самих же робіт, виконаними цивільними інжинїрами або інжинїрами мелїорацийного бюра Видїлу краєвого. Проєкти ті мусять бути виконані після приписів правительства. Видїл краєвий по розслїдї предкладає просьбу Соймови а той признаючи важність роботи для цілого краю поручає єї правительству і уділяє помочи та просить о ню правительство. — (*Після поученя інжинїра Видїлу краєвого Івана Блявта*).

— Як можуть бараболї добре перезимовати. У нас звичайно закопують бараболї в глубокі ями, а німецкі господарі в князівстві Баденьскім ось як роблять: На відповіднім місци на поли копає ся довгий рів, на 1 да 2 метрів широкий, а на 33 до 35 центиметрів глубокий. Той рів наповняє ся бараболями, не висше як на 15 центиметрів високо, добре очищеними і зовсїм здоровими бараболями, та присипує ся відтак 19 до 20 центим. грубо викопаною землею. Коли можна сподївати ся сильних морозів, то присипує ся бараболї ще верствою землї, так, щоби вся земля була на яких 35 центим. грубо. Так само грубою верствою вкриває ся тепер цїлу купу висушеним наперед бараболинєм, на котру приходить ще верства землї, на 20 центим. грубо. З весни, скоро морози попустять, здоймає ся верхну верству зовсїм, і що 2 або 3 недїлї заглядає ся до бараболь, чи добре держать ся.

— Чи мід чи цукор для пчіл на зиму? Австро-угорска часопись (Oesterr.-ung. Bienen-Zeitung) пише: Один пасічник вибрав в осени 24 однаково сильних пнів і зимував 12 в них медом а 12 цукром. Дня 15 падолиста зважено докладно кождий пень і зложено пнї в пивници під пасікою на зимівку. Через зиму в тих пнів, що були зимовані цукром, згинуло два, а з зимованих медом згинуло три. По перезимованю і перед уставленєм пнів в пасїцї зважено їх знову і показало ся, що пнї годовані медом з'їли пересїчно 3 кільо і чверть а ті, що були годовані цукром, з'ужиткували трохи більше як півтора кільо. Та проба була би доказом, що цукор яко корм на зиму має що найменше таку саму варґість як найліпший мід.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Стан засївів і збірки в Австриї. Після урядових справоздань з половини вересня засїви в декотрих сторонах перервано з причини дощів. Молоченє жита і пшеници на пробу, дало лиш середний результат; також і якість на завсїгди вдоволяюча. Бульба заповідає ся досить користно; однакож з многих сторін дає ся чути обава гнитя з причини вогкости.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 22-го вересня: Пшениця 8·20 до 8·40 зр.; жито 6·20 до 6·40; овес 5·25 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·75; ячмінь новий 6·— до 6·50; горох до вареня 6·50 до 10·—; вика 4·30 до 4·60; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·30 до 4·60; гречка 7·25 до 7.50; конюшина червона 40·— до 48·—; біла 30·— до 40·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·40 до 5·80; хміль —·— до —·— ріпак 10·50 до 10·75

— **Ціна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 21 вересня 3201 штук телят, 1681 штук живих а 1095 штук патрошених безрог, 407 штук патрошених овець і 78 ягнят. За патрошені телята плачено по 48 до 64 кр., за живі 40 до 46 кр., за ліпші 48 до 50 кр.; за найліпші по 52 до 54 кр. — За молоді безроги 36 до 45 кр., за патрошені тяжкі 48 до 54 кр., за підсвинки 46 до 54 кр. За патрошені вівцї 34 до 42 кр. за кільо. Пара ягнят по 5 до 12 зр. — Живі вівцї плачено по $23\frac{1}{2}$ до $25\frac{1}{2}$, бракові по 20 до 22 кр. за кільо.

— Ви занадто добрі, занадто великодушні — відозвала ся Павлина пригнобленим голосом. — Одно, чим можу Вам відплатити ся за Вашу ніжність чувств, то хиба повна отвертість. Моє житє дивне, пане Дарґун; на око ніби добробит а по правдї нужда. Заким я ще тілько мала лїт, що могла врозуміти вартість маєтку, позбавив мене рідний батько того, що мало менї припасти. На жаданє батька віддала ся я за чоловіка, котрого не любила. Що я не упала так глубоко як другі женщини в таких обставинах, то хиба длятого, що не мала нагоди до того. Від часу коли мій муж помер, я стала ся товаришкою і приятелькою грачів — ба й сама перестала грати аж тогди, коли сюди прийшла. Чиж можете мимо того всего мати милосердиє надімною, пане Дарґун?

— Я то все маю на думцї а мимо того люблю Вас, Павлино — сказав Дарґун. Від першої хвилї, коли я Вас побачив, то вже полюбив Вас мимо волї. Признаю, що Ваша минувшість не така, якої би я бажав у женщинї мого серця; мимо того прошу Вас о руку. Скажіть, що хочете бути моєю жінкою, Павлино! Я люблю Вас, як мало хто любить яку женщину. Я богатий і можу все для Вас зробити, можу увільнити Вас від всего.

Павлина споглядала через кілька хвиль з якоюсь дивною повагою на Данила. Мимо волї мусїла порівнати єго любов готову до пожертвованя з підлим поступованєм Реджінальда.

— А Ви не питаєте мене, чи я можу бути Вам взаїмною? — спитала она по хвили. Хочете зробити конець моїй нуждї і пониженю і не жадаєте за то нічого?

— Нї, Павлино! — відповів Данило; — я не хотїв би торгуватись з жінкою, котру люблю. Я знаю, що Ви ще мене любите, але мимо того не лякаю ся будучности, скоро схочете стати моєю жінкою. Сьвідомість того, що я Вас вратував з нужденного, знеславляючого положеня зробить мене достаточно щасливим.

— Ви занадто великодушний — вишептала Павлина — занадто великодушний!

— Тепер же скажіть менї, чого Ви мене завізвали. На моє предложенє не жадаю борзо відповіди; я гадаю що сам час буде ділати в мою користь. Слажіть же, чим можу Вам служити.

— Я хотїла Вас просити, щоби Ви позичили менї двіста фунтів на заспокоєнє моїх найдокучливійших вірителів, щоби я не була змушена втїкати.

— Я виставлю Вам зараз чек на пятьсот — сказав Данило — а мій банкир зараз Вам виплатить. Або нї, на що має банкир знати. Я Вам вечером сам принесу та й буду мати нагоду знов Вас відвідати.

— Чим же я Вам за то віддячу ся?

— Не потребуєте нічим віддячувати ся. Позвольте менї лиш присьвятити Вам мою любов і дожидати дня, коли мене може полюбите.

— Той день може й недалеко — відповіла Павлина і призадумала ся.

— Так, Павлино, скоро Ваше серце буде вільне — сказав Данило. — Простїть, коли я зверну на предмет, що єсть для нас обоє прикрий. Чи Реджінальд був давно у Вас?

— Я єго ще не виділа, від коли він виїхав з Льондону до Гальґрун, та й мабуть не побачу.

— То мене тїшить, бо мене лиш одно лякає що-до нашої будучности.

— А то що?

— Щоби Реджінальд Еверстронґ межи Вами а мною....

— Того не потребуєте бояти ся — відповіла панї Дурска. — Я любила Реджінальда шалено; але всїй дурнотї мусить прийти конець, мусить настати день, коли спаде полуда з очий, а той день вже надійшов для мене. Ґраф Реджінальд Еверстронґ стоїть не більше для мене як перший лїпший незнакомий.

— Дякую Вам, моя найдорожша за тото завіренє — сказав на то Данило — а тепер спустїть ся на мене. Настала тепер для Вас так щаслива будучність, що минувшість буде Вам видавати ся лиш як неспокійний сон.

(Дальше буде).

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 вересня. Кн. Альфред Ліхтенштайн був вчера по полудни у Цїсаря на окремій авдиенциї. — Нинї рано по кабінетовій нарадї подало ся цїле мінїстерство ґр. Туна до димісиї.

Париж 23 вересня. Золя вислав до жени Драйфуса лист, в котрім заповідає, що він і єго приятелї будуть дальше вести борбу, аби доказати цїлковиту невинність Драйфуса.

Альжир 23 вересня. Власти поручили арештувати антисемітского посла Режі. Режі утїк з Альжиру і доси не зловлено єго.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).